

Clubkampioenschappen 2019. Eerst een beetje aftasten, maar dan allemaal voor goud.

Clubkampioenschappen 2020 op 28 februari.

Het is wel een beetje afzien om straks op de fiets door wind en regen naar de pingpong te fietsen. De tafeltenishal 'de Schemerpit', vernoemd naar de twee man die daar maanden lang aan gebouwd hadden, ligt tussen de tennisvelden, dus niet naast de deur. Daar nat en koud aangekomen snel in je wedstrijdloffie en kijken of er nog plek is in de zaal. Iedereen wil vooraf nog wel even een paar klappen geven om mallig. En dan rond een uur of een zijn de briefjes met namen gevouwen en worden blind de namen getrokken en de poules gemaakt in willekeurige volgorde. Altijd een verrassing wie we treffen in een poule van zes of zeven spelers. Meteen al dagen we mekaar uit in de kantine onder de koffie met cake. En na een welkoms woordje van de voorzitter dat we wel sportief moeten wezen enzo en wie er in welke poule spelen, gaan we van start. Dat is al tientallen jaren zo, maar vandaag de dag in onze mooie zaal is het nog plezieriger. Ik zit dit jaar natuurlijk vast weer in een poule met twee uit het eerste. Dat weet ik nou al, net als vorig jaar. Niet dat ik een kans maak om bij de eerste twee van de poule te eindigen, zodat ik verder kan in de afvalronde, maar daar gaat het niet om. Van de vijfentwintig deelnemers blijven er na de eerste poules toch niet meer dan acht over. Maar het is nog niet zover, zaterdag pas. Dat ik vorig jaar kon beginnen tegen de clubkampioen van het jaar daarvoor, was niet eens

zo verrassend. We komen mekaar elk jaar wel een keer tegen en dan gaan de eerste paar servicebeurten glimlachend meteen in het netje of over tafel. Je hoeft geeneens zo hard te spelen, daar gaat het niet om. Ze moeten wel raak wezen en dat is voor spelers zoals ik en de meesten van ons precies waar het soms aan mankeert. Rustig spelen en goed opletten, want een toernooi is lang en vermoeiend. En ook goede spelers maken wel eens een foutje of zijn afgeleid. En je mag ook hoe dan ook best eens waardering hebben voor je tegenstander. Maar opgeven, dat komt in ons sjapiter niet voor. Vanaf links serveren, en stiekum met tegeneffect, of zachtjes bovenhands. Dat hoort er allemaal bij. En je hoofd een beetje gedraaid, kijkend naar een kant, maar dan naar de andere kant slaan, dat zijn zo van die manieren om ook de meest gehaaide opponent om de tuin te leiden. Maar die jongens die landelijk spelen of in hun klasse een persoonlijk resultaat van boven de tachtig scoren, die lachen je gewoon in je gezicht uit. Meestal probeer ik allen maar om die mannen een beetje uit hun spel te spelen, of wat onverwachts te doen, want binnen een kwartiertje sta ik meestal weer aan de kant het wedstrijdformulier in te vullen met een nulletje voor mijn score. De poule met een man of zeven duurt zes keer ongeveer een kwartier, of het moet een vijfsetter worden tot de elf punten. Dus dat duurt, met afentoe even rust ongeveer tot een uur of drie., half vier. En dan gaan de meesten van ons lekker even onder

de douche en in de kantine zitten om te kijken naar de mannen die de eerste ronde zijn doorgekomen. Met een stoel dicht bij het raam met uitzicht op de zaal is het aangenaam vertoeven met een koud pil-sje na afloop (niet zo veel want ik ga op de fiets). En daar zijn dan net als vorig jaar weer tientallen toeschouwers die de mannen klappend aanmoedigen of (door het raam) tips toeroepen. Het kan natuurlijk misschien dat ik toch de eerste ronde doorkom, want ook al ben ik een beetje op leeftijd, ik weet na een jaar of veertig tafeltennis best wel hoe ik een balletje een looping drive moet geven of juist backspin van opzij. En ik kan zien wat de ander van plan is, dat leert iedereen zichzelf spelenderweg aan. Maar in de enige afvalronde worden de kampioens kandidaten gescheiden van de rest. En dan wordt het echt spannend want die lui kunnen de bal wel op tafel houden en als je dat zo ziet, met van die loeiharde smashes en dan van vijf meter of meer achter de tafel messcherp terug. Dat is wel even chillen. En niet een keer maar wel een stuk of tien slagen. Voor tafeltennissers onderling is dat waarvoor je meedoet, om te genieten van goed spel en de manier waarop spelers mekaar proberen en erin slagen af te troeven. En dat ze vermoeid raken, dat is te begrijpen. En dus ook dat aanvallers een stapje terug moeten doen, waardoor verdedigers gaandeweg dichterbij aan tafel komen en laten zien wat hun balgevoel vermag. Dat is ook leuk. En elk jaar is er wel een speler die zich weet te onderscheiden om voor de eerste prijs te gaan. Zaterdag vanaf een uur kunnen we dat gaan zien of meemaken. En iedereen is welkom om tafeltennis spel te komen zien. Misschien is het iets om zelf te doen? Dat kom je met proberen aan de weet. En de eerste paar weken kan je het proberen.

Competitie wedstrijden voor over een week:

Di 10 mrt ZTTC 7 - Victory '55 7.

Do 12 mrt Diemen 1- Victory '55 4

Vr 13 mrt. Victory '55 2- DOV 2; Victory '55 5-

Tazano 96 1; Victory '55 6 - JOVO

Amsterdam '78 2 - Victory '55 3

ZA 14 mrt 15:00 Victory '55 1- Almeerspin 1

Kantinedienst: Nico Buijs en nadat de wedstrijd is uitgespeeld, assistentie van de spelers van team 4.